

Затворенъ за народно дѣло въ една цариградска тъмница, той пише:

Нека чуе мама,
Нека знай за мене;
Нѣма нищо срама
Въ мойто положение.

Ако съмъ затворникъ,
Азъ не съмъ злосторникъ;
Нито съмъ измѣнникъ,
Прѣдатель, невѣрникъ.

Славейковъ обича отъ душа и сърдце народа. Той обича отечеството и ето какъ пѣе за татковината:

Хубава си, татксвино,
Име сладко, земя рай,
Сърдце младо и невинно
За тебъ трепка та играй.
Мили ми сж планинитѣ
И на сѣверъ и на югъ,
Валозитѣ, разнинитѣ,
Набраздени съ наший плугъ.
Доръ на небо ясно слънце,
И на очи свѣтъ, животъ,
Святи ще ми сж на сърдце
Тазъ земя и тозъ народъ.

Видите ли, драги четци, какъвъ великъ човѣкъ е родила България! Обърнете да разгледате още веднажъ портрета му. Подирете сега неговитѣ пѣсни въ читанкитѣ и пѣснопойкитѣ, та ги прочетете. Колко сж тѣ хубави!